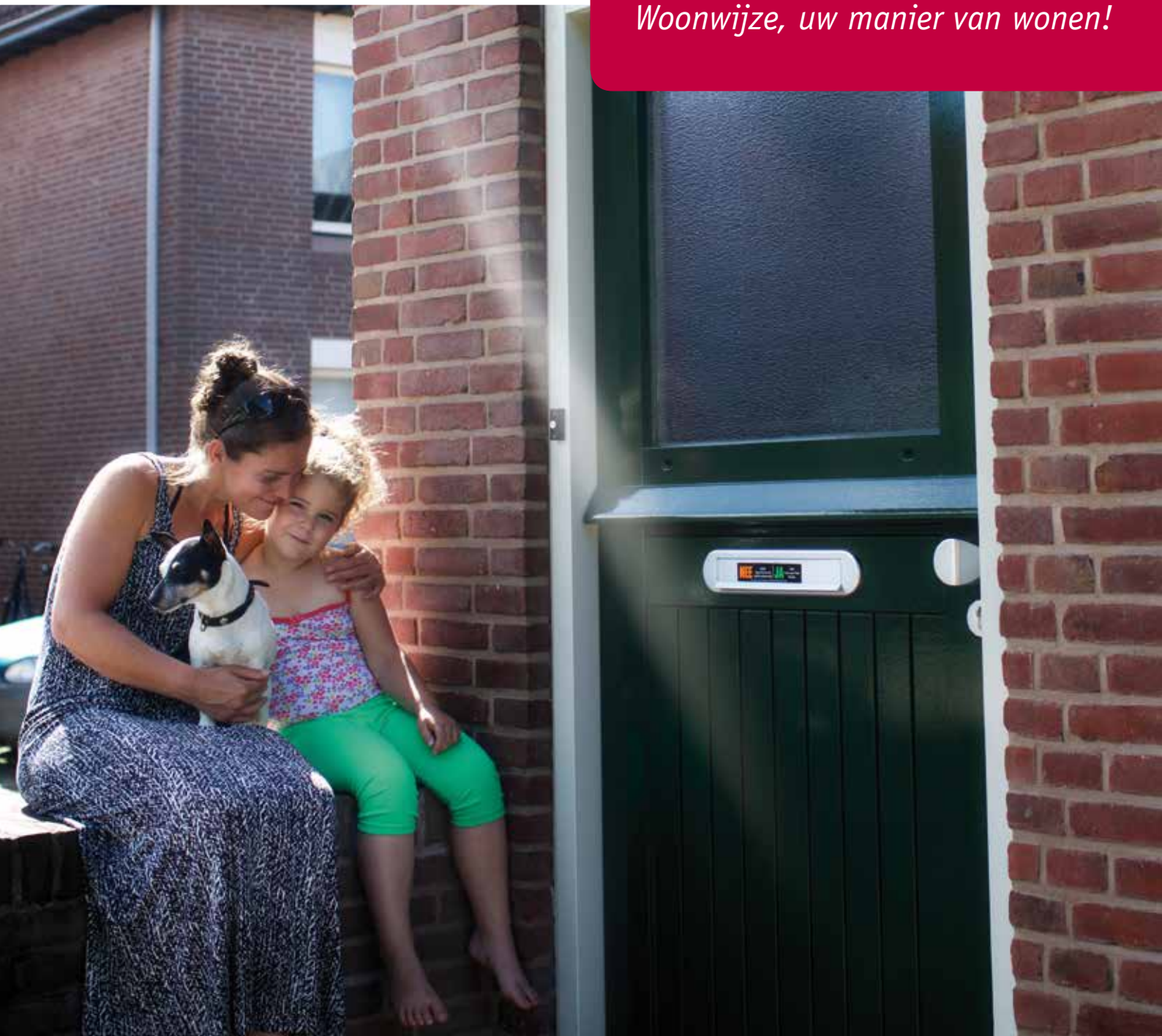

September 2015

Woonjournaal

Woonwijze, uw manier van wonen!

**12 gewone bewoners
met een bijzonder verhaal**

Inhoud

Lezerstip	2
Column Gerard Velthuizen	3
Binnenkijken op de Dag van het huren	3
'Je had niets, maar wel elkaar' – Shirley en Frans Matenhoru	4
Van asperges naar aardappelen – Harry en Ine Vos	6
'Je kunt beter wat doen dan thuis blijven zitten' – Remco Treep	8
Vol passie kalligraferen – Mevrouw Van Gestel	10
'Ik doe het rolgordijn omhoog en zie Lina spelen' – Margarita Vugs	12
Een thuis voor ondernemers – Thessa Boers	14
'Hier wonen we tussen het jonge spul, hartstikke gezellig' – Riekje en Gerke Gerkema	16
Denderende trein wordt kwakende eend – Rian en Michel van de Pas	18
'Naast veel bedden ligt mijn telefoonnummer' – Mariaplein	20
'De moestuin is mijn groene geluk' – Jeroen Broeckx	22
Nooit zonder oppas aan de Repelweg – Joske Jansen	24
'Het is heerlijk om op mezelf te wonen' – Bas Parea	26
Colofon	28

Voor in de agenda!

Exclusief kerstconcert voor huurders

Het duurt nog even, maar op 20 december 2015 verwelkomen we u graag om 14.00 uur in Theater de Speeldoos. Waarom? Voor een schitterend kerstconcert van het Vughts gemengd koor V.Z.V. Cantare. De initiatiefnemers: onze huurders Tiny van Hemert en Frans Prinsen.

Elk jaar treden ze op met het koor en het idee ontstond om een speciaal kerstconcert te organiseren voor de huurders van Woonwijze. Een magnifiek idee, dat Woonwijze direct omarmde. "Het wordt een toegankelijk kerstconcert met veel liederen die iedereen kent", licht Tiny een tipje van de sluier op. Ook verrijkt een bijzondere gastlijst het concert. Frans: "Mezzosopraan Ariane Kievits zal solo en samen met ons koor optreden. Iedereen die zin heeft mag komen luisteren en meezingen."

Gratis kaarten

Per huurwoning stelt Woonwijze twee vrijkaarten ter beschikking. In totaal zijn het er 300 dus hou de volgende

editie van het woonjournaal in de gaten. Hierin staat hoe u aan de gratis kaarten komt!

Ook meezingen tijdens het kerstconcert?

Woon dan – geheel vrijblijvend – vier repetitieavonden bij die elke maandagavond van 20.00 uur tot 22.00 uur plaatsvinden. Locatie: Theater de Speeldoos, zaal 110. Daarna beslist u of u zich definitief wilt aanmelden. Nieuwe leden tussen de achttien en zeventig jaar – zowel mannen als vrouwen – zijn van harte welkom.

Huis en haard...

Zaterdag 12 september was de Dag van het Huren. Het was zelfs voor de eerste keer dat deze dag werd gehouden. Al meer dan 150 jaar zorgen woningcorporaties ervoor dat mensen goed kunnen wonen. Goed wonen is belangrijk voor jong en oud, voor arm en rijk, voor iedereen is het een eerste behoefte. Je moet er toch niet aan denken dat je plotseling huis en haard zou moeten achterlaten.

De gemeente Vught heeft een taak in het opvangen en huisvesten van toegelaten vluchtelingen. Mensen die op de vlucht zijn en alles hebben moeten achterlaten. Voor de eerste helft van het jaar moest Vught 22 mensen aan huisvesting helpen en in de tweede helft van het jaar nog eens 23. Voor de helft van deze groep mensen is het ons, de gemeente en Woonwijze, gelukt passende huisvesting te vinden. Dat was een hele opgave. Voor de andere helft zal dat vast ook lukken. Veel van de 25.000 inwoners van Vught lieten weten bereid te zijn om te helpen, te steunen en aandacht te schenken aan de nieuwe inwoners van Vught. Samen met de vrijwilligers van Vluchtelingenwerk, de mensen van de gemeente en van Woonwijze komt het vast goed. Vught kan daar trots op zijn. Ondanks het verdriet over wat onze nieuwe huurders achterlieten en de zorgen over wat gaat komen, proberen we er met elkaar voor te zorgen dat het voor hen prettig 'thuiskomen' gaat worden.

Wist u dat we in de afgelopen vijf jaar – sinds 2010 – 70 toegelaten vluchtelingen gehuisvest hebben? Per jaar ging het om 16, 13, 10, 12 en 19 nieuwe bewoners. Wereldwijd zijn nu 58 miljoen mensen op de vlucht. Oorlogen en rampen gaan altijd gepaard met vluchtelingen, maar nooit waren dat er zoveel als nu. Daar helpen geen muur en prikkeldraad tegen, dat zou een naïeve verwachting zijn. De Volkskrant schreef een paar weken geleden over een enquête naar wat Nederlanders vonden over vluchtelingen. Bijna de helft van de mensen zou minder vluchtelingen willen toelaten, maar wist absoluut niet hoeveel er vorig jaar naar Nederland kwamen. De mensen schatten het aantal op ruim 285.000, maar het waren er nog geen 25.000. Dat vind ik zo vreemd: dat je minder mensen wilt toelaten zonder te weten hoeveel het er vorig jaar waren.

Meer dan vier miljoen Nederlanders – één op de drie huishoudens – wonen in een corporatiewoning. Tijdens de Dag van het Huren werd hierbij stilgestaan. Ook Woonwijze schenkt aandacht aan de Dag van het Huren, omdat wij trots zijn op al onze huurders. Wij zijn trots op de mensen die lang, soms al hun hele leven, bij ons wonen, maar ook op de mensen die nieuw zijn in ons land. Dat lijkt me voldoende reden om de Dag van het Huren samen met u te 'vieren'. In deze speciale uitgave van het Woonjournaal staan we stil bij een aantal bewoners die ons een blik gunden in hun leven. Daar zijn we dankbaar voor.

We gunnen iedereen een mooi 'huis en een haard' en zetten ons, iedere dag weer, met hart en ziel hiervoor in.

bijna herfst

Gerard Velthuizen

Binnenkijken op de Dag van het Huren

De eerste Dag van het Huren in Nederland was op zaterdag 12 september. Elke Nederlandse woningcorporatie gaf hier haar eigen invulling aan. Bij Woonwijze wilden we deze speciale dag vieren met bewoners. Onze drijfveer is dat zij prettig wonen. We vinden het dan ook logisch om de bewoners in de schijnwerpers te zetten in het Woonjournaal. En hoe kan dat nu beter dan met onze populaire rubriek 'Binnenkijken'? We spraken daarom met twaalf gewone huurders die allemaal een bijzonder verhaal bleken te hebben. Op 12 september overhandigden onze medewerkers het Woonjournaal aan hen persoonlijk. Het bestuur van de Huurders Belangenvereniging en de leden van de bewonerscommissies vertegenwoordigen alle bewoners van Woonwijze. Ook bij hen bezorgden we zelf het bijzondere magazine.

We wensen u veel leesplezier!

PS. Wilt u een mooie bos bloemen en 100 euro aan Woonwijze Voordeelpasbonnen winnen? Vul dan de bon in het midden van dit magazine in.

Shirley en Frans Matenhoru willen nooit meer weg uit Lunetten

'Geen supergrote keuken, maar wél een supergrote pan'

Shirley (47) en Frans (49) Matenhoru wonen samen met hun vier kinderen Benjamin (21), Latisha (20), Tiara (17) en Navara (13) en rottweiler Sayang aan de Astorias in Lunetten. Hun huis is niet zo groot, maar in het warme gezin is er voor iedereen plek genoeg.

Barak

"Ons huis is gebouwd op de fundamente van de oude barak. Als kind hebben we daar allebei nog in gewoond. Bij mij thuis waren er acht kinderen. De ruimtes waren zo klein dat ik tot mijn negende bij familie in Geleen woonde. Toen ik terugkwam, moest ik heel erg wennen. De barak was vochtig en klein. Ik sliep met vier zussen op één kamertje. De toiletten zaten aan het einde van de gang. Ik vond het eng om daarnaartoe te gaan." Frans: "Toch was het een mooie tijd, zeker voor ons als kinderen. Je had niks, maar wel elkaar. Iedereen speelde altijd samen. Nu leven we in luxe, maar dat vervreemdt je wel van elkaar."

Bevalling

Shirley vervolgt: "We hebben verkering gekregen toen ik twaalf was. Het was eerst een knipperlichtrelatie, maar toen mijn moeder stief in 1983 werd het se-

rieuzer. Toen we hier in 1993 kwamen wonen, was het net opgeleverd. Ik was hoogzwanger. De bevalling ging zo snel dat ik niet meer naar het ziekenhuis kon. De mensen uit de buurt wachtten in spanning in onze nieuwe woonkamer. Toen ze door de muren heen Benjamin hoorden huilen, begonnen ze allemaal te klappen."

Groot genoeg

"Het huis is groot genoeg voor ons gezin. Toen de kinderen kleiner waren, speelden ze altijd buiten. Lekker voetballen op het veldje. Het is hier altijd gezellig. De jongste en de oudste hebben een eigen kamer, de middelsten delen er een. Alles in dit huis is gelijkvloers, maar in de woonkamer hebben we wel een vide geplaatst, daar slapen wij. De kinderen maken hun huiswerk in de woonkamer, zo kunnen ze elkaar meteen helpen. 's Avonds als we gaan eten gaat de tv uit en kletsen we aan

tafel over de dag. Ik kook altijd veel, dus er kan altijd iemand mee-eten."

Koken

"Ik werk in de kantine van het gemeentehuis. Zo eens in de maand kook ik daar Moluks. Met mijn cateringbedrijfje ShiFra's Dapor sta ik vaak op evenementen en word ik regelmatig gevraagd voor feesten. Op vrijdag maak ik soms een afhaalmenu dat ik aankondig op Facebook. Dat gaat heel goed, iedere keer is alles op. Ik heb dan wel geen supergrote keuken, ik heb wél een supergrote pan!"

Lunetten

"Wij willen nooit meer weg uit Lunetten. Het voelt gewoon lekker thuis. We wonen in een rustige straat zonder doorgaand verkeer, vlak bij het bos en de IJzeren Man."

Frans: "Iedereen kent elkaar en helpt elkaar. Dat zit in onze opvoeding."

“

Je had niets, maar wel elkaar

”

Van asperges naar aardappelen

Hebben jullie een nieuw kastje?

“

*Het is een fijne buurt
en de woonkamer is
heerlijk ruim.*

”

Op een sokkel prijkt het verzilverde schilmesje. Hiermee hebben Harry (80) en Ine (75) Vos in veertien jaar tijd tonnen asperges geschild. En hun ambacht werd gewaardeerd. Veel koks van diverse restaurants wilden alleen asperges die door dit echtpaar met de hand waren geschild.

Wat ooit thuis begon met het schillen van een kistje met vijf kilo asperges – voor aspergekwekerij Erik en Lean Verhoeven uit Cromvoirt – eindigde met een gouden BAG-speld, een onderscheiding van het Brabants Asperge Genootschap. “Toen Harry 75 werd, zijn we ermee gestopt”, vertelt Ine. “Ook was het schillen met de hand niet meer nodig door de komst van de aspergeschilmachine.”

Harry's hofje

De keurige voortuin en de fleurige bloembakken in de patio – Harry's hofje – vertellen dat hier iemand woont met liefde voor tuinieren. Harry: “Dat mis ik nog het meeste van ons vorige huis, de grote tuin vol met metershoge begonia's en fuchsia's. Hier ben ik in de voortuin zo klaar.” Als vrijwilliger schoffelt Harry het kerkhof in Cromvoirt. Maar door problemen met zijn luchtwegen, het warme weer en de verhuizing is het er dit jaar nog niet van gekomen. Ine: “Ook hebben we nog helemaal niet gefietst. Maar dat komt vanzelf wel weer.”

Snel verhuisd

De verhuizing naar de Van Rijswijkstraat ging heel snel. Achteraf misschien iets te snel. “We hebben vijftig jaar met veel plezier in de Voorstraat gewoond”, aldus Ine. “We hadden het er wel eens over om, vanwege onze leeftijd, naar een gelijkvloerse seniorenwoning te verhuizen. Veel aanbod is er niet in Cromvoirt, dus toen er hier een woning vrijkwam hebben we gereageerd. We dachten ‘als we het nou

niet doen, dan komt die mogelijkheid misschien nooit meer’. Woonwijze liet ons snel weten dat wij de eerste keus hadden en dat we er meteen in konden. Op maandag kregen we de sleutel en dinsdagnacht sliepen we hier.” Het echtpaar is er nog beduusd van. “In korte tijd hebben we veel moeten regelen en ruimen. Misschien zijn we te vlug gegaan in één keer. Maar met zo'n heftige verhuizing hebben wij gezien wat goede burens en vrienden doen. Daar zijn wij heel dankbaar voor en blij mee.”

Fijne keuken

Ondanks de grote verandering genieten ze van hun nieuwe woning. “Het is een fijne buurt en de woonkamer is heerlijk ruim. Veel mensen die langskomen vragen ‘hebben jullie een nieuw kastje?’, maar dat hebben we al twintig jaar. Het komt hier gewoon veel beter uit. Ook is de keuken heel fijn, er kan

een tafel staan met stoelen. We zitten hier graag samen koffie te drinken en te eten.” De schilkanjers vinden het alleen hinderlijk dat er geen grote ramen open kunnen. De kleine klepraampjes zorgen voor onvoldoende frisse lucht, waardoor het met die tropische dagen erg warm wordt binnen. Ine gaat hierover met Woonwijze in gesprek.

Onbespoten groenten

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Ook bij Harry en Ine. Zo hebben Erik en Lean Verhoeven naast asperges een groentehofje waar mensen op woensdag, vrijdag en zaterdag onbespoten groenten kunnen kopen. En het echtpaar Vos schilt nu de aardappels van de moestuin. Harry: “Twee ochtenden per week schillen we tien kilo aardappels, en doen een bakkie. Volgens Erik en Lean horen wij gewoon bij het meubilair.”

Remco Treep gaat vooruit in de Maarten Trompstraat

‘Je kunt beter wat doen dan thuis blijven zitten’

Toen Remco Treep zijn duplexwoning aan de Maarten Trompstraat betrok, had hij niet kunnen denken dat hij er 12 jaar later nog zou wonen. Hoewel hij graag een frisse, nieuwe ‘woonstart’ maakt, is hij ook wel gehecht geraakt aan zijn appartement. “Dit is een toplocatie.”

Het rijtje duplexwoningen aan de Maarten Trompstraat staat op twee appartementen na leeg. Woonwijze gaat de woningen in de Grote Zeeheldenbuurt vervangen door nieuwe energiezuinige woningen. In fases wordt aan mensen die hun huis hiervoor moeten verlaten, urgentie toegekend. Remco Treep (34) heeft geen haast. Hij is een van de laatste bewoners.

Geen groene vingers

“Wanneer ben ik hier komen wonen? Dat moet ik even opzoeken.” Hij pakt een netjes geordende map en binnen een minuut heeft hij zijn huurcontract gevonden: 8 september 2003. Dat de goed georganiseerde Remco Treep van de administratie bijhouden zijn beroep heeft gemaakt, is niet verwonderlijk. En niet alleen zijn papieren, maar zijn hele woning ziet er keurig uit. “Het is

hier ook niet zo groot, dus dan moet je het wel goed bijhouden”, zegt hij. Alleen de tuin, dat is niet echt zijn ding. “Ik heb niet zulke groene vingers.” In tegenstelling tot de kleine woon- en slaapkamer, keuken en douche hebben mijn voor- en achtertuin een royale afmeting. “In de zomer is het wel leuk om in te barbecueën.” Wat hij vooral aan zijn huis waardeert is de locatie. “Die is echt top. Je bent zo bij drie supermarkten, de snelweg en sportcentrum Ouwerkerk.”

De huur is laag

Het heeft Remco Treep de afgelopen jaren niet altijd meegezeten. Hij raakte zijn baan kwijt, de crisis brak uit waardoor hij niet meer aan de slag kwam. Daarnaast moest hij twee zware heupoperaties ondergaan, waarna hij opnieuw moest leren lopen. “Geluk-

kig gaat het nu weer goed met mijn gezondheid, alleen is het erg lastig om een baan te vinden als je er zo lang uit bent geweest.” Financieel heeft hij het dan ook niet breed. “Dat is nog een groot voordeel van dit huis: de huur is laag.”

Toen Remco Treep hoorde dat Woonwijze mensen zocht voor de Bewonerswerkgroep en voor het opknappen van het ontmoetingshuis van de Grote Zeeheldenbuurt meldde hij zich meteen aan. “Ik had toch de tijd. Dan kun je beter wat gaan doen dan thuis blijven zitten. Door de Bewonerswerkgroep ben ik goed op de hoogte van de plannen en kan ik ook nog invloed uitoefenen.” De regelingen die Woonwijze heeft getroffen voor de mensen die hun woning moeten verlaten, vindt hij prima. “Ik heb er alle vertrouwen in dat het goed wordt geregeld.”

De Buurtkamer.
Daar vliegt men in en uit,
Voor een praatje met elkaar.
Je drankje wordt met liefde ingeschonken
En... je kunt er je ei kwijt!
Veel geluk met deze
ontmoetingsruimte.

“ Door de Bewonerswerkgroep ben ik goed op de hoogte van de plannen en kan ik ook nog invloed uitoefenen ”

Vol passie kalligraferen

‘Mijn hoogtevrees was gauw over’

In 2003 werd de seniorenflat aan de Luybenstraat opgeleverd. Mevrouw Van Gestel (75) was net gescheiden en reageerde op de advertentie in het Klaverblad. “Ik schrok me wezenloos toen ik werd gebeld dat ik in aanmerking kwam voor een appartement.”

“Als je er eenmaal door gegrepen wordt, houd je niet meer op

”

Van een grote koopwoning aan de Dr. Mollersingel in Vught verhuisde ze naar het nieuwe, maar kleinere appartement. Al haar hobbyspullen moesten mee en haar kinderen zeiden bezorgd: 'mam, dat past nooit'. Maar mevrouw Van Gestel wilde niets wegdoen. Als ze alles op de plek zouden zetten waar zij het had bedacht, dan paste het precies. En dat deed het.

Liefde voor letters

In haar knusse atelier kalligrafeert ze teksten in verschillende lettertypes. "Mijn passie voor letters is er altijd geweest. Ik heb altijd veel gelezen. Kom ik mooie gedichten of spreuken tegen, dan zet ik die op een kladje om ze later op te schrijven in mijn boek. Ik kies er eentje uit die ik vervolgens in een mooi lettertype kalligrafeer. Ik probeer steeds andere letters. Als ik eenmaal bezig ben, moet ik mezelf ertoe zetten om te stoppen."

Veel ramen

De in Tilburg geboren Vughtse hoefde niet te wennen aan haar nieuwe onderkomen. "Ik had een heel groot huis dat ik moest poetsen en had twee tuinen om bij te houden. Ik bleef daar aan de gang. Waar ik echt helemaal weg van ben, zijn de talrijke ramen in dit appartement. Ik heb hoogtevrees, maar toen ik hier eenmaal woonde, was het gauw over." Mevrouw Van Gestel zegt dat ze fijn woont. "Er zijn geen drempels, de slaapkamer is groot en in de badkamer

heb ik zelf een inloopdouche laten plaatsen. Het enige wat ik mis, zijn de slager en de groenteboer dichtbij. Die hebben het niet gered door de komst van de supermarkt. Heel jammer, want daar kon je nog een handjevol kopen."

Dik of dun

In haar zoektocht naar een verzorgingshuis voor haar moeder – halverwege de jaren negentig – stuitte ze op een folder over kalligraferen. "Als je er eenmaal door gegrepen wordt, houd je niet meer op." Inmiddels reist ze al jaren elke maand naar Culemborg voor kalligrafieles. Hier wordt één bepaald lettertype besproken, waar iedereen mee aan de slag gaat. Wie denkt dat je met één pen aan de gang kunt, heeft het mis. Mevrouw van Gestel heeft tientallen pennen in haar atelier, want elke streep is anders. "De inkt en de verf bepalen de dikte van de lijn. En voor elke lijn moet je je kalligrafeerpen met een kwastje aansmeren."

Doosjes vouwen

In september vertrekt ze voor de tiende keer naar Ierland, waar ze een week lang kalligrafielessen volgt van Nederlandse docenten. "Naast kalligraferen houd ik me hier bezig met kartonnage, mooie doosjes vouwen van papier." Haar creativiteit blijft niet onopgemerkt. De Rode Rik heeft haar gevraagd om mensen te leren kartonneren. "Ik kan mezelf goed bezighouden."

Margarita Vugs en Lina hebben hun thuis in de Gildehof

'Ik doe het rolgordijn omhoog en zie Lina spelen'

In een van de schilderachtige woningen van de Gildehof woont Margarita Vugs (36) met haar dochtertje Lina (4) en hondje Bo. Op het raam heeft ze een sticker geplakt: 'Don't hurry be happy'.

Hoe lang woon je al in de Gildehof?

"Toen ik zwanger was van Lina ben ik hier komen wonen. Zij is vier, dus dat is alweer vijf jaar geleden. De tijd vliegt."

Wat vond je van het huis?

"In het begin maakte het me niet veel uit. Ik vond het vooral belangrijk een eigen plekje te hebben. Nu vind ik het soms wat onhandig dat er een slaapkamer beneden is en eentje boven. Ik lig dus ver van Lina af. Toen ze baby was sliep ze gewoon bij mij, dus maakte het niet zoveel uit. Maar nu wil ook zij haar eigen kamertje, dus ben ik naar beneden verhuisd en slaapt zij op de bovenverdieping."

Hoe is het om in een hofje te wonen?

"Heel erg leuk. Lina mag van mij nog niet alleen naar de speeltuin, maar het hofje is ideaal. Ik doe de rolgordijnen omhoog en ik kan precies zien wat ze doet. Er wonen hier veel kindjes in de buurt, dus ze spelen veel samen."

Is het een leuke buurt?

"Zeker! Omdat ik uit het buitenland kwam, heb ik alles opnieuw moeten opbouwen. Sinds Lina op de kleuterschool zit en meer buiten speelt heb ik veel nieuwe mensen leren kennen. Dat maakt alles een stuk leuker. En het helpt me ook. Dit potje zelfgemaakte jam heb ik bijvoorbeeld gekregen van een moeder van school. Hartstikke lief."

Krijg je veel steun van de mensen om je heen?

"Ja, ik heb het niet al te breed. Ik heb veel aan mensen zoals Marion de Koning, zij heeft het Vughtse ruilhoekje opgezet op Facebook. Daar kunnen mensen spullen ruilen. Dat kan voor andere spullen of voor eten. Daar help ik haar ook mee."

Wat doe je?

"Ik doe vrijwilligerswerk. Eén dag in de week ben ik activiteitenbegeleidster in Park Boswijk. Daar kom ik ook wel vaker omdat het er zo leuk is. Vanuit Boswijk hebben we bijvoorbeeld een fietsproject opgezet en gaan we begin-

nen met 'wandel je fit' voor 50-plussers. Ik zet me daar graag voor in. Ik kan ook wel dingen doen, als ik maar niet overdrijf. Daarbij vind ik het ook gewoon leuk om met volwassenen te praten. Alleen maar moeder zijn is niet gezond."

Je wilt ook iets opzetten voor de kinderen in de buurt?

"Ja, in het hofje doen we af en toe wel iets samen, zoals een barbecue. Maar ik wil graag iets doen speciaal voor kinderen. Daarom heb ik Woonwijze gevraagd om een bijdrage uit het Oog voor Elkaar-fonds. Dan kunnen we bijvoorbeeld een keer een springkus-

sen neerzetten. De kinderen hebben zelf ook wel ideeën, maar die zijn niet altijd even realistisch."

Wat ben je voor moeder?

"Ik ben wel wat anders dan de rest. Zo vind ik het niet erg dat Lina op de

muren tekent. We zijn ook heel ondernemend samen. Gaan vaak fietsen, zwemmen, wandelen met Bo. Niet iedere alleenstaande moeder vindt het makkelijk om dat soort dingen te doen. Als ze willen, kunnen ze met mij mee. Alleen is ook maar alleen."

“

Dit potje zelfgemaakte jam heb ik bijvoorbeeld gekregen van een moeder van school. Hartstikke lief

”

“

Het werd tijd voor een eigen plek

”

Een thuis voor ondernemers

‘Ik ben hier zo hartelijk ontvangen’

Thessa Boers (29) en haar zontje Hayden (3) wonen nog maar een paar maanden in hun knusse woning aan de Emmasingel in Vught. Ze verontschuldigt zich met ‘het is nog niet af’, maar de klusinspanningen laten het mooie resultaat al goed zien.

De huurwoning was sterk verouderd. Ook de voor- en achtertuin waren helemaal overwoekerd. “Woonwijze heeft het huis gerenoveerd en ik ben heel blij met de nieuwe keuken en badkamer. Zelf hebben we tig lagen behang van de muren moeten afstomen en sommige wanden zijn drie keer gewit voordat het dekkend was.”

Koffiebar Suikerburg

Gelukkig weet Thessa wat aanpakken is. Na haar horecawerk in Bistro Petite Ruelle en Eetcafé ‘t Geveltje in Vught runt ze nu samen met vriendin Eva koffiebar Suikerburg aan de Vismarkt in Den Bosch. Vier jaar geleden toverden ze – binnen een maand – een opslagruimte om tot sfeervolle koffiebar met groot terras. De zaak is een succes. “We schenken kwalitatief goede koffie. Ook serveren we gebak en lunch. Het is zo leuk om te zien dat we een vaste gastenkring hebben opgebouwd de afgelopen jaren.”

Eigen plek

Destijds trok de toen zwangere Thessa in bij haar moeder in de Van Voorst tot Voorststraat in Vught om geld uit te sparen. Ze wist dat ze als startende ondernemer aan de bak moest om de zaak te laten bloeien. Hard werken voor weinig, de economische crisis was in volle gang. “In ons eerste echte seizoen moest ik met verlof, een spannende periode. Dat het allemaal gelukt is, dank ik aan mijn compagnon Eva. Alle credits zijn voor haar.” Na

vier jaar werd het tijd voor een eigen plek. “Vooral voor Hayden vind ik het belangrijk dat hij een echt thuis heeft. Een plekje voor hem en voor mij.”

Heel gemoedelijk

Thessa wilde in Vught blijven wonen, dicht bij haar familie en vrienden. “Ik hou van het bourgondische leven en de sfeer in Den Bosch. Maar het is altijd weer fijn om naar huis te gaan, want Vught is een prettige gemeente om in te wonen. Ik ben heel blij dat er sociale huurwoningen zijn, ook voor ondernemers. We zijn hier zo warm en hartelijk ontvangen. Dat ken ik helemaal niet. De burens bieden aan om te helpen en er is altijd tijd voor een praatje. Het gaat allemaal heel gemoedelijk, mensen zijn echt betrokken

bij elkaar. Ik heb dat nooit zo meegeemaakt. En Hayden is vaak te vinden op het pleintje hierachter. De kinderen komen na schooltijd altijd vragen of hij komt spelen. We zijn heel blij dat we hier kunnen wonen.”

Groot netwerk

De combinatie van werk, zorg en huishouden vindt de Vughtse ondernemster pittig. “Het is druk, vooral met een eigen zaak. Gelukkig heb ik een groot netwerk en een heel lieve familie op wie ik terug kan vallen. Ze helpen me op alle fronten.” Waar ze nog van droomt? Een groter succes maken van de koffiebar. Misschien op een locatie in Vught of ergens anders in het land. De toekomst zal het uitwijzen.

Liever de levendige Aawal dan een rustige seniorenwoning

'Hier wonen we tussen het jonge spul, hartstikke gezellig'

Riekje (64) en Gerke (75) verkochten hun koopwoning in Oss en huren sinds 1,5 jaar van Woonwijze een ruim appartement op de Aawal in Den Bosch. Met hun komst waait er een frisse wind door het woongebouw.

Toko

"We wilden kleiner gaan wonen en hadden ook kunnen kiezen voor een rustige omgeving voor oudere mensen. Maar dat leek ons allebei niets. Hier wonen we tussen het jonge spul en dat is hartstikke gezellig. Deze locatie is echt geweldig. Je loopt zo de stad in. De Marokkaanse slager en -viswinkel zitten om de hoek. Net als de toko. Geweldig, daar hebben we nog nooit zo dichtbij gewoond!"

Ligbad

"Het huis is ruim en zonnig. We hebben ieder een eigen hobby kamer. Als je op het balkon staat, heb je een werkelijk prachtig uitzicht op de Sint Jan en rivier de Aa. In de badkamer hebben we een douche en een ligbad. Maar die laatste gebruiken we niet. Dat is te gevaarlijk op onze leeftijd."

Buren

"Toen we hier kwamen wonen, werden we meteen verwelkomd door Jack en Cocky, zij hebben samen met Bas ook de Aawal-appgroep gemaakt waarmee we elkaar op de hoogte houden van wat er gebeurt. Handig toen er werd ingebroken in garageboxen. Toen we klaar waren met klussen hebben we onze buren links en rechts en boven en onder ons uitgenodigd voor een kopje

“ We merkten dat veel mensen in het woongebouw nog nooit met elkaar gepraat hadden ”

koffie. Dat was op zondag om 16 uur. De laatste ging om 21 uur weg, dus dat was een succes. We merkten toen dat veel mensen in het woongebouw nog nooit met elkaar gepraat hadden. Daarom houden een paar andere buurtbewoners nu twee keer per jaar een borrel bij de voordeur. Iedereen neemt zijn eigen hapje en drankje mee. Heel gezellig. Als je elkaar nu in de lift tegenkomt is dat een stuk gezelliger. Met de oudere bewoners drinken we eens in

de zes weken koffie. Het seniorenoverleg, noemt onze jonge buurman dat.”

Den Bosch

“Den Bosch is geweldig. We zijn meteen lid geworden van de carnavalsvereniging, Kring vrienden van 's-Hertogenbosch en zijn vrienden van het museum geworden. In september beginnen we met een cursus Boschologie waarbij je alles leert over de cultuurhistorie van Den Bosch. De stad

ligt ook nog heel centraal. We hebben geen auto, maar met de trein kom je vanaf hier overal.

Zeilen

“Gerke is opgegroeid met boten. We hebben vroeger ook veel gezeild. Hier heb je overal water, alleen daarom al voelen we ons thuis. Als je op het balkon staat en naar de Aa kijkt, lijkt het soms net of je op de boeg van een schip staat.”

“
*Wij zijn echt met
onze neus in de
boter gevallen*
”

Na bijna dertig jaar Michiel de Ruyterweg blij met nieuwe woning aan Hageland

Denderende trein wordt kwakende eend

Toen ze net verkering hadden, gingen Rian en Michel van de Pas wel eens vissen in de Vughtse Hoeve. 'Goh, je zal hier maar wonen, dan kan je zo vanuit je huis je hengel uitgooien', zeiden ze tegen elkaar. Dertig jaar later komt die droom alsnog uit.

Het kabaal van de treinen die 's nachts langs de Michiel de Ruyterweg denderden hield Rian (52) en Michel (53) van de Pas regelmatig uit hun slaap. "Vooral in de zomer, dan konden de ramen eigenlijk niet open." Dat is nu wel anders. Er ligt geen spoor, maar een rustig stromend watertje voor hun nieuwe woning aan Hageland. Hier worden ze hooguit gewekt door het vrolijke gekwaak van de eenden.

Plantjes water geven

"Wij zijn echt met onze neus in de boter gevallen", vindt het Vughtse echtpaar, dat samen met hun jongste dochter Tamara (23) een paar maanden geleden verhuisde naar een mooie eengezinswoning. Hun oudste, Patricia (25), verliet het nest al, maar waait nog graag even aan.

Eigenlijk wilde de familie Van de Pas helemaal niet vertrekken uit de Grote Zeeheldenbuurt, de plek waar ze bijna dertig jaar met veel plezier woonden. Waar ze in de vakantie de plantjes van de burens water gaven en waar hun kleine meisjes plezier hadden in het speeltuintje bij Ouwkerk. "Het huis en de huurprijs waren goed. We hadden een mooie, grote tuin. Het liefst waren we gebleven."

Het begon te kriebelen

Toch schrokken ze niet echt toen ze een jaar of zeven geleden voor het eerst een brief kregen van Woonwijze over plannen om de wijk te herstructureren. "Dat duurde nog zo lang. Dat zien we dan wel weer, dachten we." Toen de eerste burens begonnen te vertrekken, begon het toch wel te kriebelen. "We hebben best lang gewacht en

waren daardoor erg afhankelijk van de huizen die vrijkwamen. "En toen stond dit huis in het Klaverblad... Ik dacht dat het koopwoningen waren", zegt Rian van de Pas. "Toen we net verkering hadden gingen we hier in de buurt wel eens vissen. Dan zeiden we: goh, je zal hier maar wonen, dan kun je zo vanuit je huis je hengel uitgooien."

Hele klus

Ook de binnenkant van de woning beviel het gezin. "Het huis is ruimer, maar de tuin is kleiner. Vooral de keuken vind ik gezellig. Je kunt er in de tuin kijken." De huurprijs van de woning aan Hageland is wel hoger. "Maar dankzij de goede regeling van Woonwijze voor mensen die moeten vertrekken uit de Grote Zeeheldenbuurt, is het voor ons te doen", zegt Michel van de Pas. Het verhuizen was na al die jaren een hele klus. "We hadden een grote container besteld en die zat aardig vol." Met hulp van hun dochters en schoonzonen werd er behangen en geschilderd en legden ze de vloeren. Rian van de Pas zorgde voor een mooie en gezellige inrichting. Met de nieuwe burens zijn de eerste contacten al gelegd.

Frisse, nieuwe start

De oude straatgenoten waarmee ze soms tientallen jaren samen in hetzelfde rijtje woonden, zijn inmiddels allemaal uitgevlogen over Vught. Gelukkig is het contact nog steeds goed. Ze gaan nog steeds bij elkaar op visite. "Achteraf zijn we eigenlijk allemaal blij dat we een frisse, nieuwe start konden maken." En straks als ze helemaal gesetteld zijn, wordt ook de hengel tevoorschijn gehaald, lachen ze. "We hopen hier echt oud te worden. Beter kun je niet zitten."

Bewoners kijken naar elkaar om

‘We willen de entree verfraaien’

Al vijftien jaar zijn ze buren, de echtparen Francken en Smulders aan het Mariaplein in Vught. “We zijn hier dik tevreden”, vertellen de heren in het ruime appartement van de familie Francken. “De bewoners lopen de deur niet bij elkaar plat, maar we weten elkaar wel te vinden.”

“

Burenhulp dat

Het telefoonnummer van meneer Smulders (87) ligt op menig nachtkastje in het seniorencomplex. Niet alleen in de negen appartementen aan hun kant van het gebouw, maar ook aan de andere kant. Hij werkte vroeger bij de geneeskundige dienst, kan reanimeren en geeft nog steeds EHBO-trainingen. "Ik heb er hier heel wat uit bed gehaald en naar bed gebracht", vertelt hij nuchter. "Niks bijzonders, dit soort burenhulp doe je gewoon."

Fleurige entree

Een kleine groep bewoners heeft de koppen bij elkaar gestoken om de hal te verfraaien. Ze vinden de entree eentonig en willen met enkele bloembakken de ruimte opfleuren. "We weten nog niet of we voor echte of kunstbloemen kiezen", aldus meneer Francken (82). "Echte bloemen hebben verzorging nodig en die verantwoordelijkheid kan een probleem zijn. Ook gaan we bij de kringloop kijken voor schilderijen om de traphal aan te kleden." Alle be-

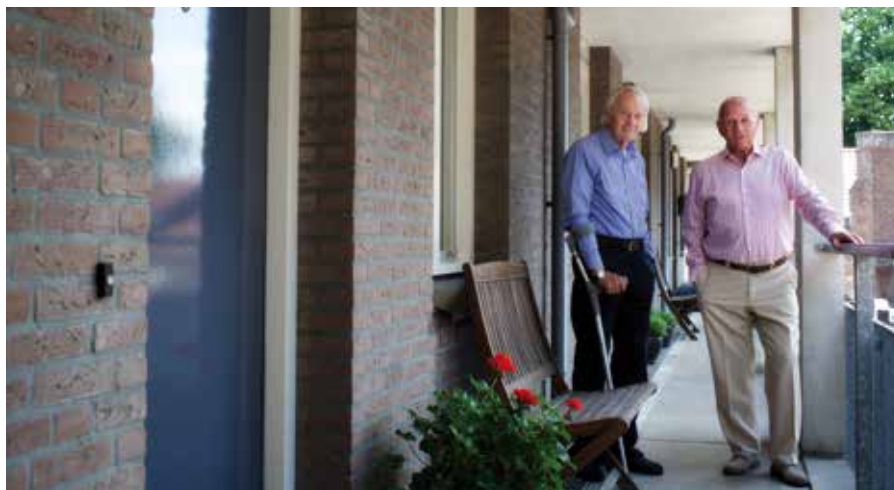
hetzelfde doet", lacht amateurfotograaf Francken.

Kleine dingen

De onderlinge burenhulp gaat verder dan een telefoonnummer naast het bed. "We zetten voor elkaar het papier buiten", legt meneer Smulders uit. "'s Ochtends haal ik de krant voor een buurvrouw en een andere buurvrouw vangt weer een bewoner op die graag wat meer aanspraak wil hebben. Het zijn kleine dingen, die toch wel heel

doe je gewoon

”

woners hebben inmiddels via Woonwijze een brief ontvangen waarin ze over het burennitiatief zijn geïnformeerd.

Wat donker

De beide heren en hun echtgenotes wonen erg fijn in hun appartement. Meneer Francken: "Er is veel groen, het uitzicht is mooi. Als de bomen in de herfst hun bladeren laten vallen kijken we uit op de beeldentuin van de galerie. Van de jeugd die hier op het veldje voetbalt of basketbalt, hebben we helemaal geen last." Tegelijkertijd zorgen de grote bomen ervoor dat sommige appartementen wat donker zijn. "Een paar jaar geleden zijn er door de storm enkele bomen ter aarde gestort. Toen waren we wel blij, want we kregen meer licht. Nu hopen we stiekem op weer een storm die nog een keer

belangrijk zijn." Meneer Francken knikt instemmend: "Vooral de mensen die hier vanaf het begin al wonen, weten elkaar te vinden. Iedereen is erg behulpzaam. Als je iemand nodig hebt, staan ze voor je klaar."

Blijven zitten

Wat de buurmannen missen is een gezamenlijke ruimte. Om elkaar te ontmoeten en ook om rollators, scootmobielen en andere hulpmiddelen te stallen. "Bij de bouw destijds is daar geen rekening mee gehouden. Kijk nu maar naar het recent gebouwde seniorencomplex zoals De Baarzenflats met de Rode Rik en De Molenhoek, daar zie je die faciliteiten wel terug." Maar dat is geen reden om te verhuizen, zeggen beide heren stellig. "Zolang het kan, blijven we zitten waar we zitten."

Geen problemen, maar uitdagingen voor Jeroen Broeckx

'De moestuin is mijn groene geluk'

Jeroen Broeckx is een van de eerste bewoners van de Samarstraat. De buurt kent hij als geen ander. Hij zet zich er ook graag voor in. "Ik vind het leuk om anderen te helpen. Daar word ik zelf ook blij van."

De tuinhandschoenen op het plaatsje voor de voordeur verraden meteen de hobby van Jeroen Broeckx (51): de moestuin. Binnen staat in de woonkamer een groot bureau met computer. Hier legt hij de laatste hand aan zijn studie maatschappelijk werk. Stilst zitten is niet zijn ding want hij werkt ook nog als schoolcoördinator en postbode en rijdt op een taxibusje. "Ik probeer in alles wat ik doe uitmuntend te zijn." Dat blijft niet onopgemerkt. Uit de gang pakt hij een plankje met daarop 'Bedankt voor de fijne ritjes en een fijne vakantie'. "Heb ik gekregen van een van de kinderen die ik naar school breng met het taxibusje. Ik probeer altijd goed te luisteren naar wat ze zeggen."

men." Hij laat een perfect spinazieblad zien. "Prachtig toch? Ik eet me groen! Daardoor voel ik me ook veel beter."

Leuke contacten

De woning van Jeroen Broeckx bevindt zich op de eerste etage. Hij heeft dus geen eigen tuin. Mist hij die niet? "Nee hoor, het leuke van de moestuin is juist dat je daar weer nieuwe mensen leert kennen. Ik heb er zoveel leuke contacten opgedaan. Iedereen denkt dat het iets is voor oude mannetjes, maar dat is helemaal niet waar. Je komt er allerlei mensen tegen."

Ook bij de moestuin bruist hij van de ideeën: "Wat zou het mooi zijn als ik zo mensen met een uitkering op therapeutische basis weer aan het werk kan

helpen. En dat we een gedeelte van de oogst af kunnen staan aan de voedselbank." Concreet zijn die plannen nog niet, maar dat geeft niet. Tot die tijd kan hij in ieder geval al genieten van het moois om hem heen. "Dat zo'n klein zaadje uitgroeit tot zo'n mooie plant. Dat is toch een wonder? In de tuin heerst zoveel rust. Ik geniet van de stilte. De moestuin is mijn groene geluk."

Geen huismus

Hoewel Jeroen Broeckx bepaald geen huismus is, heeft hij het wel al meer dan 25 jaar naar zijn zin in de Samarstraat. "Ik voel me hier gewoon prettig."

“

In de moestuin kom je allerlei mensen tegen

”

Perfect spinazieblad

In de buurt steekt Jeroen Broeckx ook graag de handen uit de mouwen. Zo zorgt hij er met zijn benedenbuurvrouw voor dat op dagen dat de containers worden geleegd het afval niet over de straat zwerft. "Ik wilde ook graag een buurtmoestuin opzetten in een van de tuintjes van de gemeente achter de voetbal- en hockeyvelden. Helaas is me dat niet gelukt."

Voor Jeroen Broeckx is dat geen reden om zich uit het veld te laten slaan. "Ik zie geen problemen, ik ga uitdagingen aan. Samen met drie anderen heb ik nu een tuintje. We doen aan combinatie-teelt. Dat betekent dat je geen bestrijdingsmiddelen gebruikt, maar andere planten inzet om ziektes te voorko-

Joske Jansen kijkt terug

Nooit zonder oppas aan de Repelweg

De Repelweg is een straat zoals er zoveel zijn in Vught. Maar in het hart van Joske Jansen heeft de Repelweg een bijzondere plaats. Hier groeiden haar kinderen op en zag ze de tijd verstrijken. Het nieuwe lid van het bestuur van de Huurders Belangenvereniging haalt voor dit bijzondere Woonjournaal herinneringen op aan mooie jaren.

“Voor ons begint de dag van het huren op 1 mei 1976. Na een jaar op de zesde verdieping van de Luijbenstraat hebben we het uitzicht wel gezien. Rijdend naar het werk zien we een nieuwe wijk ontstaan tussen de Laagstraat en de Repelweg. De woningen zijn al vergeven. Te laat, maar stel dat er nog iemand afzegt – we staan boven aan de lijst.

Op 1 oktober krijgen we toch de sleutel en al snel is het een en al bedrijvigheid in de nog zanderige wijk. Verhuisswagens rijden af en aan. We zijn allemaal een beetje van dezelfde leeftijd. De meesten nog zonder kinderen, maar hier en daar hangen ook al wat luiers aan de waslijn en speelt wat grut van een jaar of acht.

In de loop van de jaren krijgen we bijna allemaal kinderen, de oudere passen op de jongere, we zitten nooit zonder oppas.

In de eerste hele strenge winter in 1984-1985 steken we de koppen bij elkaar en rollen we de tuinslangen uit. Na een dag en een nacht sproeien in de vrieskou ligt er een heuse ijsbaan. Kraampjes erop. De een zorgt voor warme chocolademelk, de andere voor pannenkoeken. En 's avonds de vuurkorven aan en een borrel erbij.

In de zomer houden we regelmatig een feestavond waar een leuke spelletjesmiddag aan voorafgaat voor de kinderen. Die avonden worden afgesloten met een gezellige barbecue.

Maar kleine kinderen worden groot. Ze laten de zandbak voor wat hij is en crossen met fietsen en skelters over de pleinen. Ze zwermen uit naar sportclubjes en hangplekjes. Al snel worden het scooters en brommers. En gek genoeg lijkt de jeugd zich te verdubbelen in de wijk, vriendjes en vriendinnetjes zijn de eerste stap naar het volwassen worden. Vlaggen met boekentassen hangen elke zomer wel ergens buiten. De buurt blijft gezellig en rustig. Weinig of geen overlast, behalve een keer een bal in de tuin of een verkeerd geparkeerde auto.

Woningstichting Ons Bezit wordt Woonwijze. Onze huizen worden allemaal goed onder handen genomen en ook dan gaat de koffie over en weer en delen we water en stroom als het even niet anders kan.

Pubers halen rijbewijzen en kopen ouwe barrels waar ze de eerste kilometers zelfstandig mee afleggen. De parkeerplaatsnorm – 1,5 auto per

woning – wordt ruimschoots overschreden. De auto van de ouders staat onder de carport, de rest stapelen we op de parkeerplaats. En ook dat gaat goed. Het blijft heerlijk wonen op de Repelweg.

De eerste kinderen verlaten het ouderlijk nest en de ouderen die in het begin op de kop van de rij woonden, gaan naar het verzorgingshuis of naar de eeuwige jachtvelden.

Van het begin af aan gaat de directe buur dan de wijk in om geld op te halen voor een mooi bloemstuk bij de uitvaart. Noem het fatsoen of betrokkenheid.

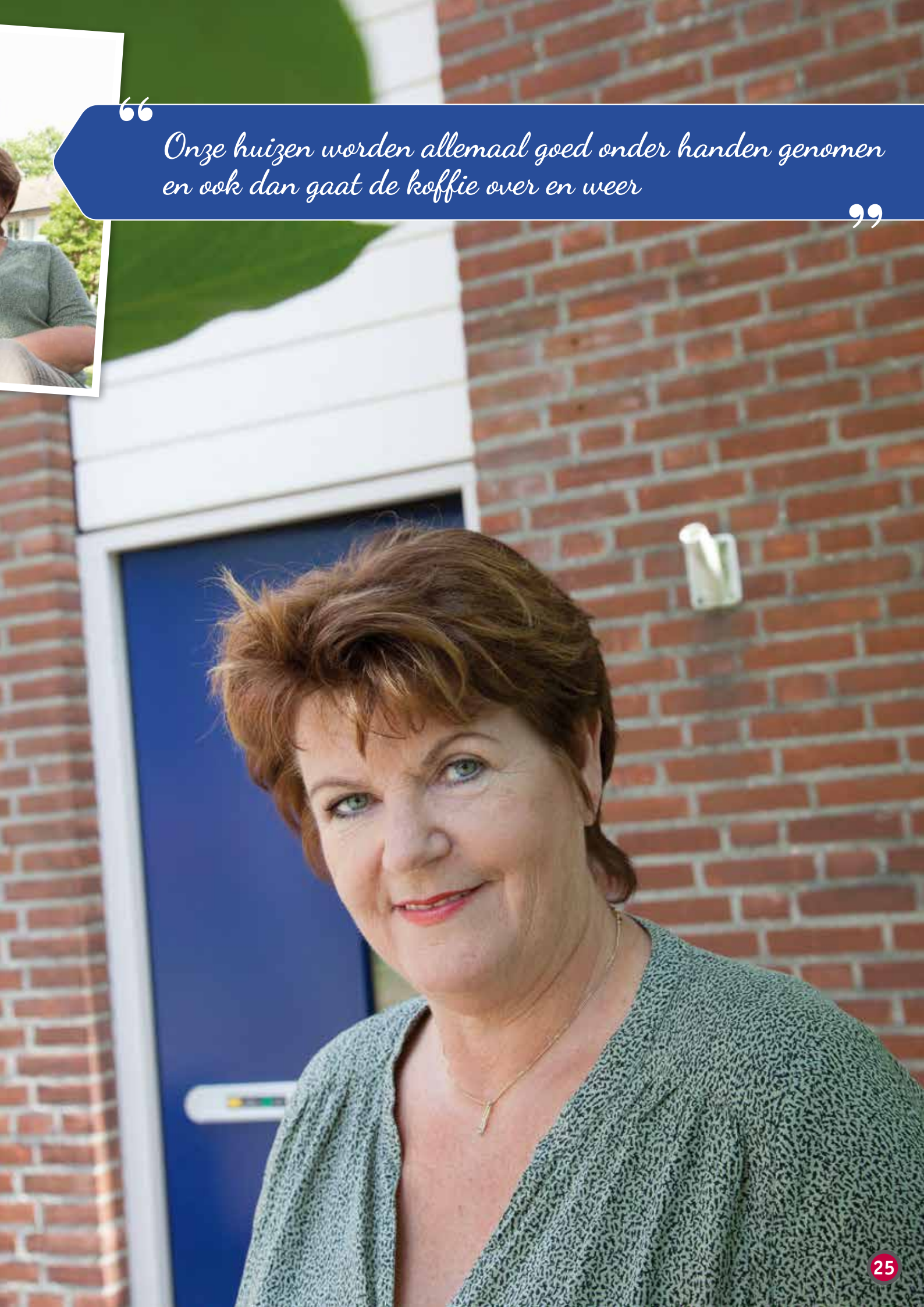
Inmiddels zijn bijna alle kinderen uit huis. De meesten van ons zijn opa en oma, sommigen al met pensioen. Een deel van de eerste lichterling woont er nog steeds met plezier en samen proberen we de wijk leefbaar, schoon en vriendelijk te houden. Ook zijn er weer een aantal jonge gezinnen komen wonen en spelen er weer kinderen in het zand en op het speeltoestel.

En ik, ik zit weer in de zandbak met koffie en mijn kleinzoon. Een glimlach is gratis, maar onbetaalbaar, net als m'n koffie.”

“

Onze huizen worden allemaal goed onder handen genomen en ook dan gaat de koffie over en weer

”

Starters onder dak

'Het is heerlijk om op mezelf te wonen'

Op aanraden van zijn ouders schreef Bas Pारे (24) zich op zijn achttiende in bij Woonwijze. Een slimme zet, want toen hij reageerde op een vrijgekomen woning stond hij boven aan de lijst. Hij verhuisde van het warme nest thuis naar een huurwoning aan de Vendelstraat in Vught. "Mijn vrienden zeggen dat dit huis echt bij mij past."

Als klein zijstraatje van de Van Rijckevorselstraat ligt het knusse hofje van de Vendelstraat een beetje verborgen. Bas kende het groene woonerf niet voor hij het aanbod van Woonwijze kreeg. Hij woont er nu bijna anderhalf jaar. "Voor deze woning kon je je inschrijven tot je 23e. Net voordat ik 23 werd, kwam deze woning vrij en schreef ik me gelijk in." Bas kreeg de woning toegewezen. "Het straatje zag er gezellig uit, het is hier rustig, ik heb een leuke tuin en een schuurtje. Ik ben alleen, dus aan één slaapkamer heb ik genoeg. En ik kan met de auto voor de deur komen, dat is met mijn werk wel een vereiste."

Passie voor geluid

In zijn woning wordt meteen duidelijk waar zijn interesse ligt: muziek. Of beter gezegd: bij mooi geluid. Aan de muur hangen instrumenten, een glimmende contrabas prijkt in de hoek

en een koffer voor geluidsapparatuur fungeert als salontafel. De Vughtenaar is opgegroeid met muziek. Van jongs af aan volgde hij muzieklessen en maakte zo kennis met keyboard, basgitaar, contrabas en gitaar. "Ik ben altijd wel met muziek bezig geweest, maar als muzikant was ik niet zo heel sterk. Mijn hart ligt bij wat ik nu doe, daar ben ik ook goed in. Mijn brede muzikervaring zorgt ervoor dat ik verstand heb van muziek en het ook kan beoordelen. En ik ken de termen, dus ik weet waar muzikanten het over hebben. Dat helpt me in mijn werk, want ik voel goed aan hoe ze willen klinken."

Eigen sound

Na het Maurick College in Vught studeerde Bas voor geluidstechnicus in Tilburg. Als freelancer zorgt hij voor het beste geluid in theaters, congressalen en op evenementen. Ambities om het geluid te regelen bij grote poppo-

dia heeft hij niet. "In een theater kun je echt een eigen sfeer neerzetten met geluid. Het is er tijdens de voorstelling stil, dus dan heb je de ruimte om een eigen sound te creëren. Voor mij persoonlijk valt er meer eer aan te behalen."

Heel centraal

Bas is regelmatig aan het werk als geluidstechnicus in Theater de Speeldoos. In zijn vrije tijd speelt hij in de coverband van de Vughtse zangeres Eva van der Donk. Ook is hij actief in het lokale verenigingsleven. "Het voelt lekker om een eigen huis te hebben. Ik kan doen en laten wat ik wil. Het is heerlijk. En het voordeel van Vught is dat het heel centraal ligt. Dat is ideaal voor mijn werk. Of ik nog vaak naar mijn ouders ga? Als je het hun zou vragen, zullen zij vast zeggen dat ik te weinig thuis ben," lacht hij.

“ De centrale ligging van Vught is ideaal ”

Wij bedanken al deze bewoners voor hun gastvrijheid!

Shirley en Frans Matenhoru

Harry en Ine Vos

Remco Treep

Mevrouw Van Gestel

Margarita Vugs

Thessa Boers

Riekje en Gerke Gerkema

Familie Van de Pas

De heren Francken en Smulders

Jeroen Broeckx

Joske Jansen

Bas Paree

Woonwijze

Bezoekadres: Secretaris van Rooijstraat 17,
5261 EP Vught
Correspondentieadres: Postbus 2080,
5260 CB Vught
Internet: www.woonwijze.nl
Email: info@woonwijze.nl
Tel: 073 656 23 82

Openingstijden kantoor

Maandag t/m donderdag van 08.30 tot
17.00 uur, vrijdag van 8.30 tot 12.30 uur

Belangrijke telefoonnummers

Reparatieverzoeken kunt u rechtstreeks
doorgeven aan Jansen Huybregts.
Bel 073 - 644 75 72 of 088 - 022 14 21
(voor spoedgevallen dag en nacht
bereikbaar) of mail naar
service.denbosch@jansen-huybregts.nl.
Op www.jansen-huybregts.nl kunt u een
app downloaden waarmee u de schade kunt
melden en ook foto's kunt toevoegen.

Storingen aan uw CV-installatie kunt u
rechtstreeks melden bij: Van Delft Groep,
073 518 66 66

Alarmnummer: 112

Politie: 0900 88 44

Brandweer: 112

Colofon

25e jaargang, nummer 2, september 2015

Het Woonjournaal is een uitgave van
Woonwijze en wordt in een oplage van
3.200 stuks gratis verspreid onder de
huurders.

Coördinatie: Woonwijze, Vught
Tekst: Woonwijze, Vught
en MaerTexxT, Tilburg
Vormgeving: Rian Ontwerp, Breda
Druk: NPN drukkers, Breda
Fotografie: Laila Willems, Boxtel
en Wieneke Hofland, 's-Hertogenbosch